

SLADKÝ ŽIVOT

Bella Masonová
Ples
v Melbourne

BELLA MASONOVÁ

PLES V MELBOURNE

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

víte, že únor byl původně poslední měsíc roku? Staří Římané uznávali jen deset měsíců (proto také prosinec nese název december, „desátý měsíc“) a zimu považovali za období, které si vlastní měsíc vůbec nezaslouží. Pak ji vzali na milost a přidali za prosinec ještě měsíce dva – leden a únor. No a pak celý rok převrátili naruby a z února se stal druhý měsíc.

Únor jinak nese v latině své jméno podle rituální očisty – februy –, kterou končil rok.

A když už jsem se tak zamyslel nad názvem nejkratšího měsíce v roce, pokračujme. Staroanglicky se mu říkalo „solmonath“, měsíc bláta, nebo „kalemonath“, měsíc zelí. Finsky je to „helmikuu“, měsíc, kdy voda opět zmrzne a kapky vypadají jako perly. Polsky je to „luty“, tedy něco jako krutý (znáte české slovo lítý? to je příbuzné). No a český únor je měsíc, kdy se trhá led a noří se do vody...

Vlastně ve všech jazycích se zdůrazňuje zima, led, nevlídnost... prostě měsíc celkem na nic. No já bych pro Vás jeden tip, co s ním udělat, měl. Co takhle se zachumlat do teplého šátku, nalít si sklenici vína a přečíst si pěknou knížku? Třeba jednu z těch, které Vám přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo. Něco o lásce...

S láskou

Váš Harlequin

Bella Masonová

PLES V MELBOURNE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Awakened by the Wild Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Bella Mason
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-120-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-121-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-122-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dýchat zhluboka.

Emma Brownová vystoupala po schodech do plesového sálu a rozhlédla se po honosně vyzdobené prostře s nadějí, že tu najde svoji nejlepší kamarádku. Snad potisící pocítila nutkání upravit si škrabošku a uhladit kobaltové šaty, v poslední chvíli mu ale odolala.

Překročila práh sálu a zapátrala v stohlavém davu po vysoké postavě své spolubydlící. Všude, kam se podívala, vířily masky všech stylů, tvarů a barev. Hosté svírali v prstech elegantní sklenky s šampaňským a vybraně konverzovali.

Zpod stropu zdobeného drapériemi vysílaly do všech stran třpytivé pablesky luxusní křišťálové lustry. Vyhlédla francouzským oknem na zahradu a nechala se okouzlit pohledem na tisíce světélek, která se odrážela na hladině bazénu. Tento hotel vždy obdivovala. Líbila se jí i myšlenka, že kolem něj kdysi vyrostlo celé město. Na světě bylo jen málo míst, která by mohla milovat více než Melbourne.

Byla okolím očarovaná tak, až na chvílku přestala vnímat, kam kráčí. Připomněl jí to teprve náraz tak silný, že jí na několik vteřin vyrazil dech. Než ale mohla zavrávorat, ucítila kolem pasu silnou paži, která jí pomohla nalézt ztracenou rovnováhu.

„Ach! Promiňte...“ zakoktala.

„Nestalo se vám nic?“ optal se hluboký, zvučný hlas. Hned po prvních slovech ji okouzлил jeho výrazný

britský přízvuk. Hned nato podlehla i pohledu světle modrých očí, které se do ní vpily a přiměly její žaludek udělat několik kotrmelců. Ucítila, jak jí z mužovy dlaně, jen zlehka položené na jejím boku, vyzařuje do celého těla čirý, smyslný žár.

„Aha... hm... pardon.“ Nervózně se zasmála a narovнала se v ramenu. „Přeju vám hezký večer“ zamumlala a o poznání od něj ustoupila. Po několika krocích se po něm ohlédla přes rameno a s uspokojením zjistila, že vysoký muž ve smokingu a jednoduché černé škrabošce sleduje každý její krok zaujatým pohledem.

Odvrátila se od něj a spatřila obě svoje sestry, Lauren a Maddison. Právě jí kynuly, aby se k nim přidala. Naštěstí se jí v té chvíli pokoušela přivolat i Hannah.

„Ohromně ti to sluší!“ zvolala Hannah a objala ji na přivítanou.

„Díky,“ zamumlala Emma a nevědomky se dotkla své škrabošky. „Tobě taky. Dneska se za tebou budou všichni obracet.“

„Obracet se budou i postele,“ zasmála se temně Hannah a namotala si na ukazováček pramen rudých vlasů.

„Jsi nemožná,“ ušklíbla se rádoby pohoršeně Emma.

„Tak ať,“ pokrčila Hannah rameny a podala jí vysokou sklenku šampaňského. „Myslím, že ti jen prospěje, když to do sebe hodíš dřív, než za námi přijdou tvoje sestry.“

„Nemáš něco silnějšího?“

„Jed jsem bohužel zapoměla v druhé kabelce,“ odvětila Hannah s kamennou tváří. „Kdo je ten džentlas, co se na tebe pořád dívá?“

„Jsem si celkem jistá, že je to lord Alexander Hastings.“

„Celkem jistá?“

„Když má masku, nedá se to tvrdit jistě.“

„A co kdyby ses za ním vydala, představila se mu a donutila ho tak, ať odkryje karty? Vypadá, že by měl zájem.“

„O tom silně pochybuju. Hlavně proto, že jsem ho před chvílí málem porazila,“ ušklíbla se Emma.

Hannah se jen pobaveně zasmála. „Nebud' hloupá. A když už mluvíme o hlupačkách... Právě si to sem plnou parou žene Lauren.“

„Skvělé,“ zasténala Emma. Naladily s Hannah zdvořilé úsměvy, aby mohly uvítat její starší sestru. Podle mínění všech z okolí jejich rodiny byla ze všech tří sester nejkrásnější – vysoká a světlovlasá, obdařená oříškovými očima se zlatavými skvrnkami, které dovedly okouzlit téměř každého, s kým se setkala. Emma si vedle ní už od malička připadala obyčejná a nezajímavá.

„Ahoj, ségra,“ uvítala ji teď. „Kde je Maddie?“

„Někde kolem. Vidím, že ses tentokrát snažila,“ poznamenala povýšeně Lauren s pohledem na její šaty.

Emma ji ale už neposlouchala. Její pohled teď byl přikovaný k muži v černé škrabošce. Zaujal na nějaké základní, instinktivní rovině. Stál teď opodál s jednou rukou v kapse a hovořil ke skupince hostů. I v pološeru na jeho tváři rozpoznala veselý úšklebek a vycítila, že ji sleduje stejně bedlivě jako ona jeho.

Ale možná si to jen namlouváš. Třeba je přání otcem myšlenky.

Snažila se nevnímat kousavý rozhovor, který spolu zapředly Hannah a Lauren. Pohled na muže ji uchvátil natolik, že si ani nevšimla, kdy se k těm dvěma přidala i Maddison.

„Emmo!“ prohlásila k ní po několika chvílích netrpklivě Lauren.

Teprve sestřin hlas ji vrátil do skutečnosti. „Pardon?“

„Ptala jsem se, proč jsi sem dnes přišla. Myslela jsem, že jako obvykle zůstaneš doma se svým kocourem.“ Probodla ji pohledem, který naznačoval, že jí sestřina přítomnost není po chuti.

„Rozmyslela jsem si to. Měla jsem pozvánku... stejně jako ty, Lauren.“

„No dobře... Pamatuj, že když už tu jsi, musíš hlavně reprezentovat náš podnik.“

Emma dlouze vydechla a nevesele se zasmála. „To přece vím, Lauren. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo drát se před tebe. Hlavně proto, že si tak aspoň můžu užít večer, zatímco ty se musíš věnovat hostům.“

„Poslyšte, možná bychom měly jít někam, kde na takové řeči bude víc klidu,“ vmísila se Maddison a hodila po Emmě omluvným pohledem.

„To nebude potřeba. Vždyť si jen povídáme.“ Lauren navyklým gestem pohodila vlasy a zvedla ke rtům sklenku šampaňského.

V sále dál šuměla tlumená konverzace. Rozhlédla se kolem a připadlo jí, že jejich napjatý rozhovor nikdo z přítomných nezaznamenal. Jedinou výjimkou byl podle všeho muž, do kterého před chvilkou nechtěně vrazila. Koutkem oka zaznamenala, jak se omlouvá skupince hostů, s nimiž dosud rozprávěl, a odpoutává se od ní.

„Myslím, že bychom se měly vmístit do davu,“ navrhla Emma, aby alespoň trochu zmírnila třesuté napětí. Věděla, že jakmile zůstane s Hannah o samotě, vrátí se jí dobrá nálada.

K její smůle ji ale Lauren vzala za paži a odtáhla s sebou bokem. Pravděpodobně si všimla, jak její sestra okouzleně pozoruje Alexandera Hastingsse, a usoudila, že je nejvyšší čas s tím něco udělat. „Víc už ani souhlasit nemůžu,“ prohlásila rázně.

DRUHÁ KAPITOLA

Alexander si šetřil whisky a koutkem oka sledoval, jak se k němu blíží dvě ženy. Musel spolknout zklamání nad tím, že přitažlivá bruneta není sama. V duchu se za ten pocit vyplásl, ani pak mu ale nebyla lhostejná.

Stačilo, aby na něj tu a tam upřela pohled šedomodrých očí. Nedovedl si vysvětlit, co to způsobilo, ale zaujala jej. Nechápal, proč by jí měl věnovat více pozornosti než jiným ženám skrytým za plesovými škraboškami.

Když k němu ty dvě konečně došly, zamrzelo jej, že jako první nepromluvila ta, na niž právě myslel, ale nápadná blondýna, která ji doprovázela.

„Nevadilo by vám, kdybychom se k vám přidaly?“ optala se.

Už po prvních slovech podle jejího přehrávaně bujarého tónu poznal, že s ním chce flirtovat. Ucítil, jak mu trnou zuby. V minulosti už měl co do činění s až příliš mnoha ženami, které si chtěly získat jeho přízeň podobně nevybíravými způsoby.

„Prosím,“ pokynul jí k volnému křeslu. Usadila se do něj tak, aby jí z rozparku šatů svůdně vyklouzla noha.

Zvítězil nad touhou obrátit oči v sloup, vstal a pokynul brunetě k uvolněnému křeslu. Než mu ale stačila třeba jen poděkovat, ujala se znovu řeči blondýna.

„Lauren Brownová,“ podala mu ruku. „A tohle je moje sestra Emma.“

„Rád vás obě poznávám.“

„Hm... britský přízvuk,“ zapředla Lauren a bez

okolků mu položila dlaň na předloktí. „Jste ve městě nový?“

„Více či méně.“

„Co kdybyste mě vyzval k tanci, abychom se lépe poznali?“

Všiml si, jak Emmě po sestřiných slovech na bradě naběhl sval, a hned nato zaujatě sledoval, jak zavírá oči a zhluboka se nadechuje. Když pak oči znovu otevřela, bylo poznat, že už je klidnější.

„Myslím, že tanec je dobrý nápad,“ odvětil. „Smím prosit, Emmo?“ Ocenil ji upřeným pohledem a nabídl jí paži. Mlčky vyčkával.

Překvapeně se do něj zavěsila. „Ráda.“ Když jí pak odváděl na taneční parket, postřehla koutkem oka na sestřině tváři kyselý, pobouřený výraz.

Když jí pak objal, přestala vnímat hudbu a jen pomalu se vyrovnávala s tím, jak jí dal přednost před Lauren. Cítila na pasu jeho vlahou dlaň a vnímala, jak jí z ní do celého těla vyzařuje tetelivé mravenčení. Bez sebe-menšího náznaku odporu se podvolila rytmu pohybů jeho těla. Připadlo jí, jako by je teď k sobě poutal těžko vysvětlitelný magnetismus. Nikdy předtím podobnou přitažlivost nezažila.

„Mimochodem, zdá se, že jsem se vám ještě nepředstavil. Jmenuju se Alex Hastings,“ pronesl tiše.

„Vím. Myslím, že to v Melbourne ví každý. Způsobil jste tu malé pozdvižení.“

„Že by?“

Nepřeháněla. V sociálních médiích existovalo několik stránek a skupin, které se věnovaly jen známému dvaatřicetiletému playboyi a miliardáři, synovi anglického šlechtice. Téměř všechny snímky jej ukazovaly v doprovodu vysokých, nohatých a pečlivě nalíčených žen. Teprve v jeho blízkosti, pochopila, co je k němu tak přitahuje. Chtělo se jí sklouznout dlaní po krátkých vousech na jeho tváři, políbit jej na ostrou bradu a zatahat za tmavé vlasy. Pohled jeho světle modrých očí

rámovaných hustými tmavými řasami působil naléhavě, možná i trochu dravě.

„Myslím, že si to sám dobře uvědomujete,“ odvětila s pousmáním.

„Mám rád pozornost,“ oplatil jí úsměv.

Sklouzl jí dlaní na kostrč, přitiskl ji k sobě o poznání těsněji a uvěznil pohledem. Nikdy předtím netoužila po polibku tak jako právě teď.

Mlčky sledoval, jak se Emma kousá do rtu. Zjistil, že ji chce políbit, hned tady a přede všemi, uprostřed tanečního sálu. „Myslím, že bychom se mohli něčeho napít,“ prohlásil a přerušil tak kouzlo chvíle, aby znovu nabyl ztracenou sebevládu. Vlastní hlas mu připadal podivně hluchý a tupý. Chopil se dvou sklenek šampaňského z podnosu, který okolo nich právě nesl číšník, a zavedl ji na terasu nad osvětleným bazénem.

Vydala se přímo k zábradlí, aby se mohla pokochat pohledem na noční město. „Není to nádherné?“ otázala se s nepřítomným výrazem v očích.

„Úžasné,“ připustil a podal jí sklenici plnou zlatavého vína. Když je pak pohladil poryv chladného nočního vánku, nevědomky se zachvěla. Postavil svoji sklenku na zábradlí, svlékl si sako a položil jí ho kolem ramen.

„Díky,“ usmála se.

Nechtělo se mu uvěřit, jak silně na něj zapůsobil její úsměv. Nechápal, jak jej mohla tak okouzlit i přes škrabošku, která jí dál zakrývala celou horní část obličeje. Chtěl ji políbit. Nebylo důležité, že ji poprvé spatřil před necelou půlhodinou.

„Tohle město miluju. Kolik jste z něj už viděl?“

Emmin hlas jej přiměl k návratu do skutečnosti. „Vlastně ani moc ne,“ připustil.

„Hm. Třeba bych vás po něm mohla líp provést, Alexandře. Někdy, až se nám to bude oběma hodit...“

Nabídka jej zneklidnila. Přistoupil k ní a s překvapením zjistil, že ještě nikdy necítil tak silnou touhu uprchnout s někým z večírku. Záblesk v jejích očích se zdál

napovídat, že i její myšlenky se právě ubírají podobným směrem.

„Chcete něco k pití?“ optal se.

„Myslela jsem, že pití už máme,“ zasmála se.

„Myslel jsem teď spíš na sklenku v daleko klidnějším prostředí s ještě lepším výhledem.“

Okouzлил ji trochu zlomyslným úsměvem a Emma ucítila, jak se jí svírá žaludek. Chtěla ten úsměv ochutnat přímo na rtech. Ve vztazích s muži se zatím vždy chovala opatrně a nikdy nejednala impulzivně. Teď ale, obklopená vůní jeho těla, zažívala pocit, jako by nad její vůlí vítězila už pouhá jeho přítomnost. *Možná přišel čas na trochu zábavy.*

„A víte co? Asi ano,“ vydechla.

Znovu spatřila jeho svůdný úsměv. Odložili sklenky na servírovací stůl, položil jí obě dlaně na boky a Emma znovu ucítila, jak jí z jeho doteku do celého těla proudí svůdné teplo. Když pak procházeli sálem, zachytila koutkem oka Laurenin vražedný pohled. Musela potlačit nutkání nahlas se zasmát. Cítila se poblázněná vzrušením.

Sešli do haly, kde jí Alex podržel otevřené dveře. Ruku v ruce vyšli do chladné noci. Krátce promluvil s dveřníkem a o chvíli později zastavila u chodníku přímo před nimi černá limuzína. Jedním ze sponzorů dobročinného večera byla společnost pronajímající luxusní vozy, která na vlastní náklady zajistila všem hostům dopravu. Byla jí za to vděčná, protože tak mohla usednout na zadní sedadlo s Alexem po boku bez toho, aby se cestou musel věnovat řízení.

Oznámil řidiči adresu. Když se pokusila sejmout z tváře škrabošku, posunkem jí v tom zabránil. „Nechte si ji.“

S pohledem upřeným přímo do jeho očí a s pocitem, že v nich jasně rozpoznává smyslný příslib toho, co bude následovat, spustila prsty ze stužek, které jí upevňovaly. Sevřel v dlani její ruku a vyhlédl z okénka

limuzíny, za kterým blikalo pouliční osvětlení. Nečekaně tak dostala příležitost nepozorovaně prostudovat rysy jeho tváře.

Znovu musela bojovat s touhou vtisknout mu polibek na bradu. Ani v limuzíně ale nebylo dost soukromí, aby jí to nepřípadlo nemístné.

Vůz konečně zastavil před vysokou budovou v luxusní čtvrti hned u přístavu. Vystoupil jako první, pomohl jí z vozu, zavřel za ní dvířka vozu a ruku v ruce s ní vykročil k vstupní hale. Když se za nimi tiše zavřely dveře výtahu, ucítla, jak jí v hrdle buší zrychlený tep. Ucítla na boku jeho paži a o zlomek vteřiny později i jeho rty na boku šíje. Ze hrdla se jí vydralo tiché povzdechnutí. Vycítla, jak se Alex tiše směje.

Ozvalo se cinknutí. Proklela výtah za to, jak rychle je odvezl až do střešního apartmá. Odkášala si a s veškerou odvahou, kterou v sobě dovedla nalézt, překročila práh jeho bytu.

TŘETÍ KAPITOLA

Nelhal, výhled opravdu stál za to. Zbytku dvoupatrového apartmá si vůbec nevšimla, jako očarovaná se vydala rovnou k prosklené stěně. Spatřila, jak se daleko do moře táhnou stříbrná a zlatá světla přívozu u mola. Stěna se táhla okolo celého apartmá. Mohla si jen představovat, jak je ve dne vzdušné a zalité přirozeným denním světlem.

Vycítila za zády jeho blízkost. Obrátila se k němu a spatřila, jak si z tváře snímá černou masku a odkládá ji na konferenční stolek. Sotva poprvé spatřila jeho tvář, napadlo ji, že žádná z fotografií, které viděla na internetu, nedovedla vyjádřit její přitažlivost.

Ještě než si stačila uvědomit, jak ji onen pohled okouznil, přistoupil k ní, zvedl paže k jejím vlasům a rozvázal tkanice její stříbrné masky. „Tohle jsem chtěl udělat už od začátku večera.“ Položil její masku vedle své a znovu se k ní otočil. Rty se mu zvlínily vábívým úsměvem.

Bezděky zvedla ruku a sklouzla mu po nich špičkou prstu. Uchopil ji za zápěstí, vtiskl jí polibek na břicho ukazováčku a vsál jej do úst.

Dlouze zavzdychala a zavřela oči, aby unikla před naléhavostí jeho pohledu. Když ji pak do prstu hravě kousl, zase je otevřela a pokusila se ruku odtáhnout. Nedovolil jí to. Její oči jiskřily pobavením a vzrušením. Byl pevně odhodlaný zajistit, aby zvítězilo to druhé.

Spustil jí ruku k pasu a přitiskl ji k sobě, druhou zvedl k její šíji. Teprve teď pustil ze zubů její prst.

Položila mu dlaně na tvrdou hrud a prozkoumala obrysy jejích svalů. Jejich pohledy se na okamžik setkaly. Zlehka jí sklouzl rty po ústech. Vyšla mu vstříc a sama se k němu přitiskla o něco pevněji.

Jeho polibek byl horoucí a vášnivý. Zazdalo se jí, jako vzduch mezi jejich těly začal sršet statickou elektřinou počátku letní bouřky. Přitiskl ji ke skleněné stěně a dráždivě jí mezi rty pronikl jazykem. Jeho dlaň se zvolna vydala od pasu vzhůru a pojala její tvář.

Ucítil, jak mu Emma splývá rukama po zádech a o okamžik později vytahuje z kalhot košili. Vnikla pod ni dlaněmi, aby mohla bez překážek vnímat horkost jeho sametové kůže a pohyby výrazných svalů.

Oba je překvapilo, když po jejím doteku zasténal. Rty mu ztuhly a v příští chvíli se od ní o poznání od táhl. „Nabídl jsem ti něco k pití,“ prohlásil, jen aby získal trochu odstup. Znovu zvedl paže k jejím vlasům a vytahal jí z účesu stříbrné jehlice. Po ramenou se jí rozsypal záves tmavých vlasů.

Koketně se usmála. „Pokud jde o mě, můžeme to klidně vynechat.“ Sotva ona slova vyslovila, musela se sama sebe optat, odkud přišla. Obvykle tak troufalá nebyla, právě naopak, bývala stydlivá a zamlklá. Nově objevená stránka její povahy ji ale neděsila, právě naopak, dala jí pocit, jako by teprve teď začala doopravdy žít.

Zasmál se, krátce ji políbil, a ještě než proti tomu stačila něco namítnout, ustoupil od ní. „Co ti můžu nabídnout?“ optal se. Cestou k baru si rozvázal motýlka a pohodil ho na velký gauč.

„Nechám se překvapit.“ Usadila se u kuchyňského ostrůvku a sledovala, jak míchá koktejly. „Jde ti to. Byl jsi někdy barman?“

Nahlas se zasmál. „Takové štěstí jsem nikdy neměl. Jen jsem se naučil připravovat věci, které mám rád.“